

LIBERTYN VANKILAN OPETUKSIA

Vanhin Jeffrey R. Holland

kahdentoista apostolin koorumista

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 7. syyskuuta 2008
Brigham Youngin yliopisto

Rakkaat nuoret ystävieni, sisar Hollandista ja minusta on sykehdyttävää olla kansanne tänä iltana tässä maailmanlaajuisessa satelliittilähetyksessä. On aina sykehdyttävää olla Marriott Centerissä. Kunpa meidän olisi mahdollista olla teidän jokaisen kanssa siellä, missä te kukin olette, nähdä teidät henkilökohtaisesti ja voida kätellä teitä. Emme ole vielä keksineet, miten voisimme tehdä sen, mutta lähetämme rakkaat terveisemme kaikille teille, missä sitten oletekin maailmassa. Maailmanlaajuisen yleisömmen suunnattomuudesta huolimatta toivomme, että jokainen teistä voi yksilöllisesti aistia tänä iltana rakkauden, jota tunnemme teitä kohtaan, ja että kukin teistä voi saada sanomastamme jotakin, mikä sopii omaan elämäänne.

Profeetta Libertyn vankilassa

Yksi suurista siunauksista tehtävässämme johtavina auktoriteetteina on mahdollisuus tavata kirkon jäseniä eri paikoissa ympäri maailman ja rakentua siitä, mitä jäsenemme ovat kokeneet eri puolilla maapalloa. Siinä hengessä haluan kertoa teille tänä iltana joistakin tunteista, joita koin kirkon tehtävää hoitaessani viime keväänä, kun sain tehtäväkseni käydä Platte Cityn vaarnassa Länsi-Missourissa täällä Yhdysvalloissa.

Platte Cityn vaarna sijaitsee Libertyn vaarnan vieressä, joka on nykyisin hyvin kuuluisaa seutua, mitä tulee kirkon historiaan, ja jonka alueella on useita tärkeitä kirkon historiaan liittyviä paikkoja, mukaan lukien ironisesti nimetty Libertyn eli vapauden vankila. Kirkon historiaa opiskeltuanne tiedätte kaikki jotakin siitä, mitä profeetta Joseph Smith ja hänen uskonveljensä kokivat ollessaan vangittuina tuossa rakennuksessa talvella 1838–1839. Se oli tavattoman vaikeaa aikaa historiassamme sekä kirkolle yleisesti että varmasti profeetta Josephille itselleen, joka joutui tuolloin kestämään vainon pahimmat seuraukset. Uskallan todellakin sanoa, ettei Josephin elämässä ennen hänen marttyrikuolemaansa viisi ja puoli vuotta myöhemmin ollut raskaampaa aikaa kuin tämä julma, laitton ja aiheeton telkeäminen Libertyn vankilaan.

Aika ei salli niiden kokemusten yksityiskohtaista käsittelyä, jotka johtivat tähän hetkeen kirkon historiassa, mutta riittänee, kun sanon, että monenlaisia ongelmia oli kasaantunut siitä saakka, kun Missouri oli profeetta Josephin heinäkuussa 1831 saamassa ilmoituksessa nimetty paikaksi, joka oli pyhitetty ”pyhien kokoontumiseen” ja ”Siionin kaupungin” rakentamiseen (OL 57:1–2). Lokakuuhun 1838 mennessä täysimittainen sota mormonien ja muiden joukkojen välillä näytti näiden erimielisyyksien takia väistämättömältä. Kun mormonit oli karkotettu useista piirikunnista osavaltion läntisestä osasta, viisi kirkon johtohenkilöä profeetta Joseph mukaan lukien lähestyivät valkoista lippua kantaen Missourin kansalliskaartin leiriä, joka sijaitti lähellä Far Westin pientä siirtokuntaa Caldwellin piirikunnassa. He luulivat, että heidät oli kutsuttu keskustelemaan keinoista laukaista kehittynyt räjähdysherkkä tilanne.

Valkoinen lippu osoittautui kuitenkin merkityksettömäksi ja kirkon johtohenkilöt pantiin heti kahleisiin ja heitä vartioitiin tarkasti. Tämän pidätyksen jälkeisenä aamuna kaksi muuta myöhempien aikojen pyhien johtajaa, joista toinen oli profeetan veli Hyrum, otettiin kiinni, niin että vangittujen kokonaisuus nousi seitsemään.

Vääryys oli nopeasti vaihtumassa murhenäytelmäksi, kun kansalliskaartin upseereiden koolle kutsuma ”tuomioistuimien” määräsi, että Joseph Smith ja kuusi muuta vankia oli kaikki vietävä Far Westin torille ja ammuttava oikopäätä. Ikuisiksi ansiokseen prikaatinkenraali Alexander Doniphan, Missourin joukkojen upseeri, kieltäytyi jyrkästi ja rohkeasti toteuttamasta julmaa, perusteetonta käskyä. Uskaliaassa kannanotossaan, joka olisi voinut johtaa hänet itsensä sotatoimien keuteen, hän julisti komentavalle upseerille: ”Se olisi kylmäverinen murha. Minä en aio noudattaa käskyänne. – – Ja jos te ammutte nämä miehet, panen teidät vastaamaan siitä maallisen tuomioistuimen edessä, Jumala minua auttakoon!”¹

Osoittamalla sellaista rohkeutta ja lahjomattomuutta Doniphan, paitsi säästi näiden seitsemän miehen

hengen, teki myös itsestään ikuisesti myöhempien aikojen pyhien ystävän jokaisessa sukupolvessa.

Teloituksen estyttyä nämä seitsemän kirkon johtajaa marssitettiin jalkaisin Far Westistä Independenceen ja sitten Independencestä Richmondiin. Parley P. Pratt vietiin tutkintavankeuteen läheiseen Daviessin piirikuntaan ja kuusi muuta vankia, mukaan lukien Joseph ja Hyrum, lähetettiin Libertyyn, läheisen Clayn piirikunnan piirituomioistuimeen odottamaan siellä seuraavaksi kevääksi suunniteltua oikeudenkäyntiä. He saapuivat Libertyyn 1. joulukuuta 1838 juuri kun talvi oli tulossa.

Vankilaa, yhtä harvoista ja varmasti yhtä luotaantyöntävimmistä sillä alueella, pidettiin paikkana, josta oli mahdoton paeta, ja sellainen se luultavasti olikin. Siinä oli kaksi kerrosta. Yläkertaan eli pääkerrokseen pääsi ulkopuolelta vain yhdestä ainoasta pienestä, raskaasta ovesta. Keskellä lattiaa oli luukku, josta vangit sitten laskettiin alempaan kerrokseen eli tyrmään. Vankilan ulkoseinät olivat karkeasti hakattua yli 60 senttiä paksua kalkkikiveä ja sisäseinät 30 sentin paksuista tammihirttä. Näitä kahta seinää erotti 30 sentin levyinen tila, joka oli täytetty irtokivillä. Yhdessä nämä seinät muodostivat vaikuttavan, käytännössä läpipääsemättömän, yli metrin paksuisen esteen.

Tyrmän korkeus lattiasta kattoon oli noin 180 senttiä, ja koska muutamat miehistä, mukaan lukien profeetta Joseph, olivat tätä pidempiä, he joutuivat seisossaan olemaan jatkuvasti kumarassa ja maatessaan olemaan enimmäkseen vankilalattian rosoisten, paljaiden kivien päällä, jotka oli sieltä täältä peitetty vähäisellä määrällä irtonaisia likaisia olkia tai muutamalla likaisella olkimatolla.

Vangeille annettu ruoka oli kokkareista ja joskus pilaantunutta, niin iljettävää, että yksi heistä sanoi, etteivät he "pystyneet syömään sitä ennen kuin nälkä ajoi siihen"². Heille annettiin peräti neljä kertaa ruoan mukana myrkkyä, mikä sai heidät voimaan niin pahoin, että he päiväkausia joko oksensivat tai hourailivat välittämättä juurikaan siitä, jäisivätkö eloon vai kuolisivat. Kirjeissään profeetta Joseph sanoi, että vankila oli "helvetti, jota riivaajat ympäröivät – jossa meidät pakotetaan kuuntelemaan pelkästään rienaavia kirouksia ja todistamaan kaikenlaisen jumalanpilkan, juopumuksen, tekopyhyyden ja irstailun näytöstä"³. "Meillä – ei ole huopia riittävästi lämmikkeenä", hän sanoi, "ja kun meillä on valkea, joudumme kärsimään miltei jatkuvasta savusta."⁴ "Sielumme on painettu alas"⁵ ja "hermoni ovat kireällä pitkän vankilassaolon

vuoksi"⁶. "Kynän, kielen ja enkeleiden", Joseph kirjoitti, on mahdotonta kuvata "sen helvetin kama-luutta", josta hän kärsi siellä.⁷ Ja kaikki tämä tapahtui, kuten joissakin kuvauksissa tuotiin silloin ilmi, kaikkien aikojen kylmimpänä talvena Missourin osavaltiossa.

Tarkoitukseni ei ole tehdä tästä puhetta murheesta ja vaikeuksista, joita nämä miehet kokivat Libertyn vankilassa, joten saanen näyttää valkokankaalta muutamia valokuvia ja päättää tämän pienen johdanto-osan puheestani. Lupaen, että minulla on mielessäni jotakin muuta, mitä haluan sanoa.

Kirkon historian kirjaston ja arkistojen kuvalla

Tässä on valokuva vankilasta paljolti sellaisena kuin se oli silloin, kun Joseph ja hänen uskonveljensä olivat siellä vangittuina.

Tässä on valokuva joitakin vuosia myöhemmältä ajalta, jolloin kirkon virkailijoita ja historioitsijoita kävi paikalla. En ole varma, yrittääkö tuo ylhäällä oleva kaveri päästä ulos vaiko sisään.

Tässä on kirkon uudelleen rakentamasta vankilasta läpileikkaus, joka voidaan nyt nähdä vierailukeskuksessamme siellä. Pankaa merkille kaksikerroksinen tilajärjestely köysineen ja ämpäreineen, jotka olivat ainoa yhteys vankityrmän ja yläkerran välillä.

Tässä on Liz Lemon Swindlen maalaus Josephista rukoilemassa. Pankaa merkille lohduton, kaipaava ilme Josephin kasvoilla.

Ja tässä on Greg Olsenin tulkinta siitä, kuinka Joseph on ehkä kirjoittanut joitakin ilmoituksista, jotka saatiin tänä vankilassaoloaikana.

Ja tämä on viimeinen valokuvani, joka johtaa minut *varsinaiseen* sanomaan, jonka olen tullut tuomaan tänä iltana.

Vankilatempelikokemus

Useimmat meistä puhuvat enimmäkseen Libertyn rakennuksesta vankilana – ja sitä se todellakin oli. Vanhin Brigham H. Roberts puhui kuitenkin kirkon historiaa muistiin merkitessään tästä rakennuksesta temppelinä tai tarkemmin "vankilatemppeleinä"⁸. Vanhin Neal A. Maxwell käytti samaa ilmausta joissakin kirjoituksissaan.⁹ Siitä puuttui varmasti oikeiden temppeleidemme, pyhitettyjen temppeleidemme puhtaus, kauneus, mukavuus ja siisteys. Vartijoiden ja sinne vietyjen rikollisten puhe ja käytös olivat kaikkea muuta kuin temppelimäisiä. Itse asiassa tämän Libertyn kokemuksen rajoittava raakuus ja vääryys näyttäisivät tekevän siitä täydellisen vasta-

kohdan temppeleidemme ja niissä suoritettavien toimitusten vapauttavalle, armolliselle hengelle. Missä mielessä siis Libertyn vankilaa voitaisiin kutsua ”temppeleiksi” – tai edes eräänlaiseksi temppeleiksi – Joseph Smithin henkilökohtaisessa ja profeetan roolissaan kokemassaan kehityksessä? Ja mitä sellainen nimitys kertoo meille Jumalan rakkaudesta ja opetuksesta mukaan lukien sen, missä ja milloin tuo rakkaus ja nuo opetukset tulevat ilmi?

Kun mietimme näitä asioita, eikö mieleemme tulekin, että jokainen meistä voi saada hengellisen kokemuksen, ilmoitusta antavan kokemuksen, pyhän kokemuksen kaikissa monissa ja erilaisissa elämämme vaiheissa ja oloissa, jos me haluamme sitä, jos pysymme sitkeinä ja rukoilemme sitä ja jos pidämme uskomme vahvana vaikeuksissamme? Me rakastamme ja vaalimme pyhitettyjä temppeleitämme ja niissä suoritettavia välttämättömiä, korotettavia toimituksia. Me kiitämme taivasta ja johtavia veljiä siitä, että niitä rakennetaan yhä enemmän, niin että yhä useampien meistä on yhä helpompaa käydä niissä. Ne ovat todellakin pyhimpiä rakennuksia Jumalan valtakunnassa, ja meidän kaikkien pitäisi käydä tempeleissä kelvollisina ja niin usein kuin mahdollista.

Tämäniltainen sanomani käsittelee kuitenkin sitä, että kun sitä tarvitsette, teillä voi olla pyhä, ilmoitusta antava, syvällinen opetuskokemus Herran kanssa *missä* tilanteessa sitten olettekin. Saanen todellakin sanoa sen jopa hieman selkeämmin. Teillä voi olla pyhä, ilmoitusta antava, syvällinen opetuskokemus Herran kanssa *elämänne kurjimmissa kokemuksissa* – pahimmissa tilanteissa, jolloin kärsitte huutavaa vääryyttä, ylitsepääsemättömmämissä ongelmissa ja vastoinkäymisissä kuin koskaan aiemmin.

Käsitelläänpä nyt hetki noita väitteitä. Jokainen meistä, tavalla tai toisella, suuressa tai pienessä määrin, dramaattisesti tai vähemmän dramaattisesti tulee viettämään jonkin aikaa Libertyn vankilassa – hengellisessä mielessä. Me kohtaamme asioita, joita emme halua kohdata, syistä, jotka eivät ehkä ole olleet omaa syytämme. Me voimme todellakin kohdata vaikeita tilanteita syistä, jotka ovat ehdottoman oikein ja sopivia, syistä, jotka johtuvat *siitä*, että me olemme yrittäneet pitää Herran käskyt. Me kohtaamme kenties vainoa, koemme sydänsurua ja eron rakkaistamme, saatamme olla nälkäisiä, kylmissämme ja hylättyjä. Niin, ennen kuin elämämme on ohi,

meille kaikille saatetaan antaa vähän tuntumaa siitä, mitä profeetat ovat usein kohdanneet omassa elämässään. Mutta talven 1838–1839 opetukset opettavat meille, että *jokaisesta* kokemuksesta voi tulla *pelastava* kokemus, jos me pysymme yhteydessä taivaalliseen Isäämme tuon vaikeuden ajan. Nämä vaikeat opetukset opettavat meille, että ihmisen ääri raja on Jumalan mahdollisuus, ja jos me olemme nöyriä ja uskollisia, jos me osoitamme uskoa emmekä kiroa Jumalaa ongelmienne vuoksi, Hän voi muuttaa epäoikeudenmukaiset ja epäinhimilliset ja heikentävät elämämme vankilat tempeleiksi – tai ainakin tilanteeksi, joka voi antaa lohtua ja ilmoitusta, jumalallista toveruutta ja rauhaa.

Saanen ilmaista tämän vielä vähän rohkeammin. Olen juuri sanonut, että meille voi koittaa vaikeita hetkiä. Presidentti Joseph Fielding Smith, profeetta Josephin veljenpojan poika ja vangittuna olleen Hyrumin pojanpoika, sanoi jotakin vielä varteenotettavampaa kuin tämän, kun hän vihki Libertyn vankilan vierailukokouksen vuonna 1963. Viitaten sellaiseen historiaan, jota olemme tarkastelleet tänä iltana, ja katsoen paikkaa, jossa hänen isoisänsä ja isosetänsä pidettiin niin epäoikeudenmukaisesti, hän sanoi, että kenties sellaisia asioita *täytyy* tapahtua – ei vain että niitä voi tapahtua vaan että niitä täytyy tapahtua. Hän sanoi: ”Kun olen lukenut noiden päivien, niitä edeltävien ja niiden jälkeisten historiaa, olen tullut siihen johtopäätökseen, että vaikeudet, vaino, melkein yleismaailmallinen vastustus [kirkkoa kohtaan tuona aikana] olivat *välttämättömiä*. Joka tapauksessa niistä tuli kansamme opettajia. Ne auttoivat tekemään [jäsenistämme] vahvoja.”¹⁰

Libertyn vankilan opetuksia

Yrittämättä määritellä, mitkä tämänkaltaisista kokemuksista elämässämme ovat ”pakollisia” ja mitkä ”valinnaisia” mutta silti hyväksemme, saanen ehdottaa vain aivan muutamaa Libertyn antamaa opetusta – noita kokemuksia, jotka olivat ”opettajina” Josephille ja voivat olla meille, kokemuksina, jotka vaikuttavat hyvin paljon koulutukseemme kuolevaisuudessa ja korotukseemme iankaikkisuudessa.

Valitessani näitä opetuksia totean vielä erään toisenlaisen siunauksen, joka tästä vastoinkäymisestä seurasi. Tehdessäni selväksi seikat, jotka aion nyt esittää sanomassani teille, olen käyttänyt suoraan ilmoituksen sanoja, jotka ovat peräisin Joseph Smithin huulilta tänä murheellisena aikana, sanoja, jotka olemme nyt kanonisoineet pyhäksi

kirjoitukseksi Oppiin ja liittoihin. Meillä ei varmaankaan pitäisi olla ”lempikohtia” pyhissä kirjoituksissa, ja minulla on niitä niin paljon, ettette kykene väittämään, että niitä on vain yksi tai kaksi, mutta mihin tahansa luetteloon lempikohdistani pitää ehdottomasti kuulua Libertyn vankilan synkeydessä kirjoitetut kohdat.

Niinpä se, mitä me heti opimme, on, ettei Jumala opettanut pelkästään Joseph Smithiä noissa vankilaoiloissa, vaan Hän opetti meitä *kaikkia*, vielä tulevia sukupolvia. Mikä pyhien kirjoitusten lahja! Ja mikä korkea hinta siitä maksettiin! Mutta kuinka tyhjää elämämme myöhempien aikojen pyhinä olisikaan, ellei meillä olisi Opin ja liittojen lukuja 121, 122 ja 123. Ellette ole lukeneet niitä viime aikoina, haluan teidän lukevan ne tänä iltana tai viimeistään huomenna – ei myöhemmin. Tämä on teidän kotiläksynne, ja minä tarkistan sen! Ne käsittävät kokonaisuudessaan vain kuusi sivua tekstiä, mutta nuo kuusi sivua koskettavat sydäntänne kauneudellaan ja voimallaan. Ja ne muistuttavat teitä siitä, että Jumala toimii usein tutkimattomalla tavalla toteuttaessaan ihmeitään¹¹. Joka tapauksessa Hän todellakin muutti vastoinkäymisen siunaukseksi antaessaan meille nuo pyhät kirjoitukset ja pohdinnat, jotka ovat säilyttäneet ja sisällöltään niin puhtaita, jaloja ja kristillisiä, vaikka ne saatiin niin epäpuhtaassa, alhaisessa ja epäkristillisessä ympäristössä.

1. Jokainen kohtaa koettelevia aikoja.

Nyt siis kolme opetusta Libertyn vankilasta. Saanen ehdottaa, että ensimmäinen niistä kuuluu olennaisesti siihen, mitä olen jo sanonut, että jokainen, mukaan lukien (ja kenties eritoten) vanhurskaat, kutsutaan kohtaamaan koettelevia aikoja. Kun niin tapahtuu, me voimme toisinaan pelätä, että Jumala on hylännyt meidät, ja meidät saatetaan jättää ainakin joksikin aikaa pohtimaan, onko vaikeuksillamme ikinä loppua. Yksilöinä, perheinä, yhteisöinä ja kansakuntina kenties kaikki ovat tunteneet tai tulevat toisinaan tuntemaan siten kuin Joseph Smith, kun hän kysyi, miksi sellaisen murheen piti kohdata häntä ja kuinka kauan sen synkkyys ja tuho kestäisi. Me samastumme häneen, kun hän huudahtaa lannistuneena vankeutensa syövereistä: ”Oi Jumala, missä olet? – Kuinka kauan kätesi viipyy –? Niin, oi Herra, kuinka kauan [kansasi] on kärsittävä – ennen kuin – sisimpäsi liikuttuu säälistä heitä kohtaan?” (OL 121:1–3.)

Se on tuskallinen, omakohtainen huuto – sydäimestä kumpuava huuto, hengellistä yksinäisyyttä, jota meidän kaikkien täytyy kenties joskus elämässämme tuntea.

Ehkäpä teillä on jo nuorena elämässänne ollut sellaisia hetkiä. Jos on, toivon, ettei teillä ole ollut niitä liian monia. Mutta milloin sitten nämä ääriarjoillamme olemisen hetket tulevatkin, me emme saa antaa periksi pelolle, että Jumala on hylännyt meidät tai ettei Hän kuule rukouksiamme. Hän *todellakin* kuulee meitä. Hän *todellakin* näkee meidät. Hän *todellakin* rakastaa meitä. Kun me olemme vaikeassa tilanteessa ja haluamme huutaa: ”Missä olet?”, meidän on tärkeää muistaa, että Hän on kanssamme juuri siinä – niin kuin Hän on ollut aina! Meidän on edelleen osoitettava uskoa, edelleen rukoiltava ja anottava tavaita, vaikka meistä tuntuisikin hetken aikaa, ettei rukouksiamme kuulla ja että Jumala on jotenkin mennyt muualle. Hän *on* paikalla. Rukouksemme *kyllä* kuullaan. Ja kun me itkemme, Hän ja taivaan enkelit itkevät kanssamme.

Kun yksinäiset, kylmät, kovat ajat koittavat, meidän on kestettävä, meidän on mentävä eteenpäin, meidän on oltava sinnikkäitä. Se oli Vapahtajan sanoma vertauksessa hellittämättömästä leskestä (ks. Luuk. 18:1–8; ks. myös Luuk. 11:5–10). Koputtakaa koputtamistanne tuohon oveen. Jatkaa anomista. Sillä välin tietäkää, että Jumala kuulee huutonne ja tuntee ahdistuksenne. Hän on Isänne ja te olette Hänen lapsiaan.

Kun se, mitä täytyy tapahtua, on tapahtunut, ja kun opetukset, jotka täytyy oppia, on opittu, meille käy kuten profeetta Josephille. Juuri silloin kun hän tunsikin olevansa yksinäisimmillään ja kauimpana taivaan korvasta, juuri silloin hän sai suurenmoista Hengen palvelusta ja suurenmoisia, loistavia vastauksia taivaalliselta Isältään. Kolkkoon vankityrmään tänä masentavana aikana tuli Jumalan ääni sanoen:

”Poikani, rauha olkoon sielullesi; vastoinkäymisesi ja ahdinkosi kestävät vain pienen hetken,

ja sitten, jos kestät ne hyvin, Jumala korottaa sinut korkeuteen; sinä voitat kaikki vihollisesi” (OL 121:7–8).

Vaikka joudummekin ehkä kestäämään näennäisen epäoikeudenmukaisia oloja ja vaikka meille ehkä tehdäänkin julmia ja ansaitsemattomia asioita – ehkäpä niitä tekevät ne, joita pidämme vihollisina mutta myös joissakin tapauksissa ne, joita olemme luulleet

ystäviksi – siitä huolimatta *Jumala on kanssamme* koko ajan. Siksi meidän erinomainen kuoromme lauloi tänä iltana Sarah Adamsin perinteikkään vanhan kristillisen laulun ”Sua kohti, Herrani”, tuon harvoin laulettu neljännen säkeistön sanoin, jonka he niin kauniisti lauloivat:

*Kivistä murheeni
rakennan temppelein;
niin vievät vaivani
sua kohti ain.*¹²

Emme ole yksin täällä pienissä vankiloissamme. Kärsiessämme me voimme itse asiassa olla lähempänä Jumalaa kuin olemme olleet koskaan aiemmin elämässämme. *Tuo* tieto voi muuttaa jokaisen sellaisen tilanteen mahdolliseksi temppeleiksi.

Matkastamme maan päällä Herra on luvannut: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämässänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.” (OL 84:88.) Se on ikuinen julistus Jumalan rakkaudesta ja huolenpidosta meitä kohtaan, myös – tai kenties eritoten – vaikeina aikoina.

2. Jopa kelvolliset tulevat kärsimään.

Toiseksi, meidän pitää ymmärtää, että vaikka tapahdukin vaikeita asioita – joskus epäoikeudenmukaisia ja sellaisia, joita emme mielestämme ansaitse – se ei tarkoita, että me olemme jumalattomia tai että me emme ole kelvollisia saamaan siunauksia tai että Jumala on pettynyt meihin. Tietenkin synnillisuus tuo kärsimystä, ja ainoa vastaus sellaiseen käytökseen on parannus. Mutta joskus vanhurskaatkin saavat osakseen kärsimystä. Muistatte, että kun Josephia muistutettiin Libertyn vankilan syövereissä, että hänet oli todellakin saatettu ”ahdinkoon”, kun hän oli kestänyt koettelemuksia ja häntä oli syytetty valheellisesti, kun hänet oli riistetty irti perheestään ja heitetty kuoppaan, murhaajien käsiin, siitä huolimatta hänen piti muistaa, että *samoin oli käynyt maailman Vapahtajalle* ja koska Hän oli voittanut, niin voitamme mekin (ks. OL 122:4–7). Antaessaan meille tämän vakavamielisen muistutuksen siitä, mitä Vapahtaja koki, Libertyn vankilassa saatu ilmoitus kertoo: ”Ihmisen Poika on laskeutunut kaiken tämän alapuolelle. Oletko sinä suurempi kuin hän?” (OL 122:8.)

Ei. Joseph ei ollut suurempi kuin Vapahtaja, emmekä mekään ole. Ja kun me lupaamme seurata Vapahtajaa,

kulkea Hänen jalanjäljissään ja olla Hänen opetuslapsiaan, me lupaamme mennä sinne, minne jumalallinen polku meidät johtaa. Ja pelastuksen polku on aina johtanut tavalla tai toisella Getsemanen halki. Jos siis Vapahtaja kohtasi sellaista vääryyttä ja nujertamista, sellaista vainoa, jumalattomuutta ja kärsimystä, me emme voi odottaa, että me emme joutuisi kohtaamaan jotakin sellaista, jos aiomme yhä kutsua itseämme Hänen totisiksi opetuslapsikseen ja uskollisiksi seuraajikseen. Ja se todellakin korostaa sitä tosiasiaa, että vanhurskaat – Vapahtajan tapauksessa itse vanhurskauden ilmentymä – voivat olla täysin kelvollisia Jumalan edessä ja silti kärsiä.

Itse asiassa meille pitäisi tuoda suurta opillista lohtua se, että sovituksensa aikana Jeesus koki kaiken surun ja murheen, kaikki pettymykset ja vääryydet, joita koko ihmiskunta on kokenut ja kokisi Aadamista ja Eevasta alkaen maailman loppuun asti, ettei meidän tarvitsisi kohdata niitä niin ankarasti tai niin pohjiamyöten. Olipa taakkamme miten raskas hyvänsä, se olisi paljon raskaampi, ellei Vapahtaja olisi kulkenut edellämme sitä tietä ja kantanut sitä taakkaa kanssamme ja puolestamme.

Vapahtaja opetti hyvin aikaisin profeetta Josephin palvelutyön aikana hänelle tämän opin. Puhuttuaan kärsimyksistä, jotka olivat niin ankaria kokea ja niin vaikeita kantaa, Jeesus sanoi: ”Minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän [ja se tarkoittaa teitä, minua ja kaikkia] tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen” (OL 19:16). Tuskan ja koettelemuksen hetkinämme kenties vapisisimme ajatellessamme, että se voisi olla pahempaa – mutta vastaus siihen on selkeästi, että se *voisi* olla pahempaa ja *olisi* pahempaa. Vain uskomme ja parannuksemme ja kuuliaisuutemme evankeliumille, joiden avulla pyhä sovitus toimii, estää sitä *olemasta* pahempaa.

Lisäksi havaitsemme, että sen lisäksi että Vapahtaja on kärsinyt, ja Hänen tapauksessaan täysin viattomana, niin ovat kärsineet useimmat profeetat ja muut suurmiehet ja -naiset, joista pyhissä kirjoituksissa kerrotaan. Mainitkaa joku Vanhan testamentin tai Mormonin kirjan profeetta, mainitkaa joku Uuden testamentin apostoli, mainitkaa käytännöllisesti katsoen kuka tahansa johtaja miltä tahansa taloudenhoitokaudelta omamme mukaan lukien, niin mainitsette jonkun, jolla on ollut vaikeuksia.

Mitä ajan takaa? Jos teillä on huono päivä, teillä on paljon seuraa – oikein erityisen hyvää seuraa. Parasta seuraa, mitä on ikinä elänyt. Älkää ymmärtäkö väärin. Meidän ei tarvitse etsiä murheita. Meidän ei tarvitse pyrkiä marttyyreiksi. Vaikeuksilla on keinonsa löytää meidät, vaikkemme etsisikään niitä. Mutta kun on ilmeistä, että teitä odottaa oleskelu vähän aikaa Libertyn vankilassa (hengellisessä mielessä), muistakaa nämä ensimmäiset kaksi totuutta, jotka Josephille opetettiin tuossa vankilatemppelissä. Ensiksi, Jumala *ei* ole unohtanut teitä, ja toiseksi, Vapahtaja on kokenut sen, minkä te koette, ja kykenee sen vuoksi antamaan teille vapahduksen ja lohdun.

Kuten profeetta Jesaja kirjoitti, Herra on piirtänyt teidät käsiensä ihoon, pysyvästi tallentanut juuri siihen arpikudokseen kirjoitusvälineenä roomalaiset naulat. Maksettuaan sen hinnan kärsimyksinä, jotka he ovat kokeneet puolestanne, Isä ja Poika eivät koskaan unohda eivätkä hylkää teitä kärsimyksissänne. (Ks. Jes. 49:14–16; ks. myös 1. Nefi 21:14–16.) He ovat suunnitelleet, valmistaneet ja varmistaneet voiton, jos haluatte sitä, joten säilyttäkää usko ja ”[kestäkää] ne hyvin” (OL 121:8). Lopulta se on teidän hyväksenne (ks. OL 122:7) ja näette ikuisen heruuden virtaavan teille aina ja ikuisesti ”ilman pakkoa” (OL 121:46).

3. Pysykää rauhallisina, kärsivällisinä, armeliaina ja anteeksiantavina.

Kolmanneksi ja viimeiseksi tänä iltana saanen muistuttaa meille kaikille, että näiden vaikeiden tunteiden keskellä, kun voisi oikeutetusti olla vihainen tai altis reagoimaan tai kostonhaluinen ja haluaisi maksattaa silmän silmästä ja hampaan hampaasta, Herra muistuttaa meitä Libertyn vankilatemppelistä, että ”pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin ja ettei taivaan voimia voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan” (OL 121:36). Siksi jopa kohdatessamme elämässämme hyvin riipaisevia olosuhteita ja kun jokin meissä haluaa hyökätä Jumalaa tai ihmistä tai ystävää tai vihollista vastaan, meidän on muistettava, että ”mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei *voi* eikä *saa* pitää yllä [päitsi] taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella – vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä” (OL 121:41–42, kursivointi lisätty).

Minulle on ollut aina suurenmoinen todistus profeetta Josephin suuruudesta ja kaikkien profeettojemme suuruudesta mukaan lukien ja erityisesti maailman Vapahtaja kaikessa suurenmoisuudessaan, että sellaisen ahdistuksen ja koettelemuksen keskellä he kykenivät pysymään rauhallisina ja kärsivällisinä, armeliaina ja anteeksiantavina – että he kykenivät edes puhumaan saati sitten elämään siten. Mutta he kykenivät ja tekivätkin niin. He muistivat liittonsa, he hillitsivät itsensä ja he tiesivät, että meidän täytyy elää evankeliumin mukaan kaikkina aikoina eikä vain silloin, kun se on mukavaa, eikä vain silloin, kun kaikki sujuu hyvin. He todellakin tiesivät, että todellinen uskomme ja kristillisen opetuslapseutemme koe on silloin, kun kaikki *ei* suju tasaisesti. Juuri silloin me saamme nähdä, mistä meidät on tehty ja kuinka luja sitoutumisemme evankeliumiin todella on.

Varmastikin klassinen esimerkki tästä on, että ristiinnaulitsemisen tuskallisimpina hetkinä Vapahtaja kykeni sanomaan: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.” (Luuk. 23:34.) Sitä on vaikea pyytää, kun olemme tuskissamme. Sitä on vaikea tehdä, kun meitä on loukattu – tai olemme väsyneitä tai stressaantuneita tai kärsimme viattomina. Mutta juuri silloin kristillisellä käytöksellä on eniten merkitystä. Muistakaa: ”Taivaan voimia [ei] voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan” (OL 121:36). Ja me tarvitsemme taivaan voimia avuksemme sellaisina aikoina! Aivan kuten Joseph sai opetusta tuossa vankilatemppelissä, meidänkin täytyy jopa ahdingossa ja surussa antaa sisimpämme olla täynnä rakkautta kaikkia ihmisiä kohtaan. Silloin ja vain silloin luottamuksemme vahvistuu Jumalan edessä ja Pyhä Henki on kumppanimme alati. (Ks. OL 121:45–46.)

Pysyminen uskollisena kristillisille periaatteillemme on ainoa tapa, jolla jumalallinen vaikutus voi auttaa meitä. Hengelle on lähes mahdoton tehtävä tunkeutua sydämeen, joka on täynnä vihaa tai suuttumusta tai kosta tai itsesääliä. Ne ovat kaikki Herran Hengen vastaisia. Toisaalta Henki löytää heti pääsyn sydämeen, joka pyrkii olemaan armelias ja anteeksiantavainen, pitkämielinen ja ystävällinen. Ne ovat todellisen opetuslapseuden periaatteita. Millainen todistus onkaan, että evankeliumin periaatteita tulee käyttää kaikkina aikoina ja kaikissa tilanteissa ja että jos me pyrimme pysymään uskollisina, kristillistä elämää ei voi koskaan voittaa, olivatpa olosuhteet kuinka ankeat tahansa. Kuinka rakastankaan näiden

hienojen, selestisten opetusten majesteettisuutta, jotka opetettiin, niin uskomatonta kuin se onkin, sellaisissa kurjissa oloissa ja sellaisena ajankohtana.

Tehkää kaikki iloisin mielin

Jäähyväisopetuksena Libertyn vankilasta viitaan näistä kolmesta luvusta, joista olemme tänä iltana puhuneet, viimeisen luvun viimeiseen jakeeseen. Tässä viimeisessä kanonisoidussa lausunnossa Libertyn vankilan kokemuksesta Herra sanoo meille profeettansa Joseph Smithin kautta: ”Sen tähden, suuresti rakastetut veljet [ja sisaret, silloinkin kun elämme ajoista kaikkein vaikeimpia] tehkäämme *iloisin mielin* kaikki, mikä on meidän vallassamme; ja pysykäämme sitten sijoillamme täysin varmoina saadaksemme nähdä Jumalan pelastuksen ja hänen käsivartensa ilmoittamisen” (OL 123:17, kursivointi lisätty).

Mikä valtaisan myönteinen ja uskollinen päätösjulistus esitettäväksi vankilatemppelistä! Kun Joseph kirjoitti nuo rivit, hän ei tiennyt, milloin hänet vapautettaisiin tai vapautettaisiinko häntä koskaan. Kaikki viittasi siihen, että hänen vihollisensa aikoivat edelleen riistää hänen henkensä. Lisäksi hänen vaimonsa ja lapsensa olivat yksin, peloissaan, usein nälkäisiä mieltien, kuinka huolehtisivat itsestään ilman aviomiestä ja isää. Myös pyhät olivat vailla kotia ja vailla profeettaansa. He olivat lähdössä Missouriista kohti Illinoisia, mutta kuka tiesi, millaiset murhenäytelmät heitä siellä odottivat? Varmastikin, sanon sen uudelleen, se oli ajoista ankeinta ja synkintä.

Silti noina kylminä, yksinäisinä tunteina Joseph sanoo, että meidän tulee tehdä kaikki, mikä on vallassamme, *ja tehdä se iloisin mielin*. Ja silloin voimme oikeutetusti kääntyä Herran puoleen, odottaa Hänen armoaan ja nähdä Hänen käsivartensa ilmoittamisen hyväksemme.

Miten suurenmoinen asenne säilytettäväksi hyvinä ja huonoina aikoina, surussa ja ilossa!

Siunaus ja todistus

Rakkaat nuoret ystävieni, osana puheeni päättävää todistusta teille tänä iltana haluan antaa teille siunauksen. Minusta tuntuu, että kun me apostoliset todistajat menemme maailmaan, meillä on kaksi mahdollisuutta ja ehkäpä oikeastaan velvoitetta. Toinen on todistaa, kuten olen yrittänyt tehdä ja tulen lopuksi tekemään. Toinen on siunata – kuten muinaiset apostolitkin siunasivat silloin kun

Vapahtaja kutsui heidät siunaamaan kuten Hän oli siunannut, paitsi että se koskisi koko maailmaa.

Niinpä te kaikki, jotka olette läsnä tänään täällä tässä suuressa auditoriossa tai muissa paikoissa eri puolilla maailmaa, minä siunaan jokaista teitä, jokaista teitä yksilöllisissä olosuhteissanne, aivan kuin käteni olisivat pääne päällä. Annan siunaukseni teille yhtä rehellisesti kuin lausun todistukseni. Siunaan teitä Herran nimessä, että Jumala rakastaa teitä, kuulee rukouksenne, on rinnallanne eikä koskaan jätä teitä.

Siunaan veljiä niin, että te – että me – olisimme sen pappeuden arvoisia, joka meillä on, että eläisimme uskollisina sille opetuslapseudelle, johon meidät on kutsuttu siinä suuressa järjestyksessä, pyhässä pappeudessa Jumalan Pojan järjestyksen mukaan. Siunaan teitä, että me olisimme todella Mestarin kaltaisia – että ajattelisimme enemmän siten kuin Mestari, että puhuisimme enemmän siten kuin Hän, että toimisimme enemmän siten kuin Hän. Siunaan teitä, veljet, kun pyritte olemaan uskollisia, että saatte kaikki pappeuden siunaukset, joista monista olemme lukee neet tänä iltana juuri noista Opin ja liittojen luvuista.

Siunaan sisaria, jotka ovat täällä yleisössä ja ääneni kantamilla. Haluan teidän tietävän, kuinka paljon me arvostamme teitä, kuinka paljon Jumala arvostaa teitä ja kuinka paljon tämän kirkon sisaret ovat liehuttaneet uskon lippua alusta asti. Niin näyttää olevan jokaisessa sukupolvessa aikojen alusta aina tähän päivään ja eteenkinpäin, että hyvin usein juuri naiset elämässämme – isoäitimme, äitimme, vaimomme, tyttäremme, sisaremme, lastemme tyttäret – ovat ottaneet uskon soihdun ja hyvän elämän viirin ja säilyttäneet evankeliumin periaatteet, minne se sitten onkin heidät vienyt, mihin tahansa vaikeuksiin, heidän omiin Libertyn vankilansa vastineisiin ja vaikeisiin aikoihin. Sisaret, me rakastamme teitä ja kunnioitamme teitä ja siunaamme teitä. Me pyydämme, että jokaiseen vanhurskaaseen haluun, joka on sydämessänne tänä iltana ja ikuisesti, vastataan ja että lähдете tästä hartaustilaisuudesta sydämeenne lujasti juurtuneena ymmärrys ja tieto siitä, kuinka paljon Jumala ja taivas ja tämän kirkon johtavat veljet rakastavat teitä ja kunnioittavat teitä.

Tervehdin teitä, te tämän kirkon nuoret aikuiset tässä suuressa kirkon koululaitoksen yleisössä, ja sanon, että tulevaisuus on teidän käsissänne. Meidän oman sukupolveni ihmisten on hyvin pian tulevaisuudessa luovutettava viestikapula teille. Jumala siunatkoon

teitä kohtaamaan nuo ajat urheasti, rehellisesti ja nuhteettomasti, kuten olemme täällä tänä iltana puhuneet.

Lopuksi todistan, että Isä ja Poika todella elävät. Ja todistan, että He ovat lähellä, kenties kaikkein lähimpänä Pyhän Hengen välityksellä, kun koemme vaikeita hetkiä. Todistan (ja niin todistaa myös loppulaulumme "My Kindness Shall Not Depart from Thee" profeetta Jesajaa lainaten), että taivaan hyvyys ei koskaan jätä teitä, tapahtui mitä tahansa (ks. Jes. 54:7–10; ks. myös 3. Nefi 22:7–10). Todistan, että pahat päivät päättyvät aikanaan, että usko voittaa aina ja että taivaan lupaukset pitävät aina. Todistan, että Jumala on Isämme, että Jeesus on Kristus, että tämä on tosi ja elävä evankeliumi ja se löytyy tästä todesta ja elävästä kirkosta. Todistan, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan profeetta, profeetamme tätä hetkeä ja tätä aikaa varten. Rakastan häntä ja tuen häntä, kuten tiedän teidän tekevän. Libertyn vankilatemppelein kokemuksen sanoin, nuoret ystäväni: Pysykää tiellänne. Älkää pelätkö. Jumala on kanssanne aina ja ikuisesti. (Ks. OL 122:9.) Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.

VIITTEET

1. Julkaisussa *Kirkon historia aikojen täytyessä*, uskonto 341–343, 1997, s. 205.
2. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 377.
3. Julkaisussa *History of the Church*, osa 3, s. 290.
4. Julkaisussa *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 375.
5. Kirje kirkolle Caldwellin piirikunnassa 16. joulukuuta 1838; "Communications", *Times and Seasons*, huhtikuu 1840, s. 85.
6. Kirje Emma Smithille 21. maaliskuuta 1839 julkaisussa *Personal Writings of Joseph Smith*, s. 449.
7. Kirje Emma Smithille, 4. huhtikuuta 1839 julkaisussa *Personal Writings of Joseph Smith*, s. 463, 464; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 377.
8. Ks. *Comprehensive History*, osa 1, sivulla 521 olevan luvun otsikko; ks. myös s. 526.
9. Ks. esim. "A Choice Seer", *Ensign*, elokuu 1986, s. 12.
10. "Text of Address by Pres. Smith at Liberty Jail Rites", *Church News*, 21. syyskuuta 1963, s. 14, kursivointi lisätty.
11. Ks. "On tutkimaton Jumala", *MAP-lauluja*, 1975, 126.
12. "Nearer, My God, to Thee", *Hymns*, 100, kurotus lisätty.